

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4To/7/2025
Identifikačné číslo spisu:	9523100282
Dátum vydania rozhodnutia:	08.09.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Dušan Szabó
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:9523100282.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Dušana Szabóa a sudcov JUDr. Martiny Zeleňakovej a JUDr. Dušana Krč - Šeberu, v trestnej veci obžalovaného JUDr. W. W., pre prečin nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 1 Trestného zákona v znení účinnom do 31. decembra 2020, o odvolaní prokurátora Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu zo 17. apríla 2025, sp. zn. 4 T 7/2023, na verejnom zasadnutí konanom 8. septembra 2026 v Bratislave, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie prokurátora Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zamietla.

Odôvodnenie

1. Špecializovaný trestný súd (ďalej len „súd prvého stupňa“) rozsudkom zo 17. apríla 2025, sp. zn. 4 T 7/2023 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku oslobodil obžalovaného JUDr. W. W. (ďalej len „obžalovaný“) spod obžaloby prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky z 20. júla 2023, č. k.: VII/1 Gv 20/21/1000-33 podanej na obžalovaného na tom skutkovom základe, že

JUDr. W. W., sudca Krajského súdu v Žiline, v období od 23. apríla 2015 do 3. júna 2015, na bližšie nezistenom mieste v Žiline, na základe požiadavky Ing. H. C. (ktorého trestné stíhanie bolo právoplatne skončené odsudzujúcim rozsudkom Špecializovaného trestného súdu č. k. PK-2T/26/2020-4902 zo 4. decembra 2020), aby v trestnej veci odsúdeného M. F. v rámci konania na Krajskom súde v Žiline zabezpečil, že bude vyhovené sťažnosti menovaného odsúdeného, podanej proti uzneseniu Okresného súdu Martin č. k. 3Pp/40/2015-28 z 23. apríla 2015, ktorým bola zamietnutá jeho žiadosť o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, uloženého rozsudkom Okresného súdu Martin sp. zn. 2T/94/2010 z 16. decembra 2013, na slobodu, prisľúbil Ing. H. C. za finančnú odplatu vo výške neprevyšujúcej 10 000 Eur, že skúsi na krajskom súde zabezpečiť rozhodnutie v prospech M. F., avšak vzhľadom na práceneschopnosť svojej manželky a jej následnú hospitalizáciu v nemocnici, vo veci podmieneného prepustenia odsúdeného M. F. ďalej nekonal a uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 3Tos/70/2015-46 zo 4. júna 2015 bola sťažnosť odsúdeného M. F. zamietnutá,

pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok uvedený v obžalobe, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

2. Súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku poukázal na dokazovanie vykonané na hlavnom pojednávaní, a to na výsluch obžalovaného, výsluchy svedkov Ing. H. C., W. V., JUDr. V. T. a oboznámené listinné dôkazy a zároveň odôvodnil, prečo odmietol vykonať dôkazy navrhnuté obžalovaným.

3. V ďalšej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku súd prvého stupňa poukázal na skutkovú podstatu prečinu nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 1 Trestného zákona a vysvetlil, za akých okolností môže dôjsť k spáchaniu tohto prečinu, kedy je tento prečin dokonaný a kedy dokončený, a zároveň odôvodnil, prečo sudca Krajského súdu v Žiline JUDr. V. T. bol osobou spôsobilou byť objektom pôsobenia v zmysle § 336 ods. 1 Trestného zákona.

4. Súd prvého stupňa konštatoval, že obžalovaný poprel, že by došlo k rozhovoru so svedkom Ing. H. C., ktorý by sa týkal podmieneného prepustenia M. F. z výkonu trestu odňatia slobody a hodnotil výpoveď svedka Ing. H. C. ako jediného priameho dôkazu svedčiaceho v neprospech obžalovaného a zároveň výpoveď svedka W. V. a vo vzťahu k obojm menovaným svedkom zohľadňoval aj skutočnosti, ktoré svedčia v prospech vierohodnosti časti ich výpovedí poukazujúc, okrem iného, aj na rozsudky súdu prvého stupňa v iných trestných veciach, ktoré majú svedčiť o patologickom korupčnom prostredí na Krajskom súde v Žiline. Ďalej poukázal na právoplatné odsúdenia menovaných svedkov a analyzoval benefity, ktoré mali byť poskytnuté svedkovi Ing. H. C. ako spolupracujúcej osobe, pričom dospel k záveru, že v prípade svedka Ing. H. C. ide o osobu, ktorá dlhodobo a opakovane páchala trestnú činnosť korupcie, zo spáchania ktorej boli právoplatne uznaní vinnými aj sudcovia Krajského súdu v Žiline, vrátane obžalovaného. Preverujúc a vyhodnocujúc výpoveď svedka Ing. H. C. súd prvého stupňa dospel k záveru, že záujem tohto svedka na výsledku trestného konania uznaním viny obžalovaného nie je možné jednoznačne vylúčiť a zároveň dospel k záveru, že výpoveď menovaného svedka je kontaminovaná zaujatosťou vo vzťahu k osobe obžalovaného. K svedkovi Ing. H. C. súd prvého stupňa ďalej uviedol, že tento opisoval konanie obžalovaného nejednoznačne a rozporuplne, a to zakaždým inak, citujúc z jeho výpovedí.

5. Vo vzťahu k svedkovi W. V. súd prvého stupňa uviedol, že tento svedok reprodukuje informácie, ktoré mal získať od svedka Ing. H. C. inak, pričom o skutočnostiach, ktoré tento svedok vypovedal, sa svedok Ing. H. C. nezmienil. Súd prvého stupňa ďalej uviedol, že mal za jednoznačne preukázané, že svedok W. V. odovzdal svedkovi Ing. H. C. 10 tis. Eur ako úplatok pre sudcu, resp. sudcov Krajského súdu v Žiline za účelom získania súdneho rozhodnutia o podmienenom prepustení odsúdeného M. F. z výkonu trestu odňatia slobody, pričom z rozhovoru so svedkom Ing. H. C. mal svedok W. V. vydedukovať, že podplácanou osobou, ktorá bude pôsobiť na sudcu v trestnej veci odsúdeného M. F., bude obžalovaný. Aj v prípade svedka W. V. súd prvého stupňa zohľadňoval odsúdenia tohto svedka, ako aj jeho prebiehajúce, resp. prerušené či zastavené trestné stíhanie a dospel k záveru, že aj keď ide o osobu, ktorá má sklony k páchaniu trestnej činnosti korupcie a inej trestnej činnosti, táto skutočnosť nemá z hľadiska intenzity a závažnosti trestnej činnosti potenciál na vyvolanie závažných pochybností o vierohodnosti tohto svedka, pričom aj v prípade tohto svedka ide o takého svedka, ktorý popísal spôsob korupčného správania spojeného s danou trestnou vecou, za ktoré uznal svoju vinu. Súd prvého stupňa vo vzťahu k tomuto svedkovi konštatoval, že nezistil žiadnu okolnosť, ktorá by podporovala zámer škodiť obžalovanému uvádzaním skutočností, ktoré sa nezakladajú na pravde a z tohto dôvodu nemal pochybnosti o dôveryhodnosti tohto svedka.

6. Súd prvého stupňa ďalej uviedol, že z dvoch správ zdravotnej poisťovne Dôvera vyplynulo, že manželka obžalovaného v dobe od 26. mája 2015 do 4. júna 2015 nebola ani hospitalizovaná a ani evidovaná ako práceneschopná a k jej hospitalizácii došlo až po uplynutí niekoľkých dní od rozhodnutia Krajského súdu v Žiline, ktorý zamietol sťažnosť odsúdeného M. F. proti uzneseniu Okresného súdu Martin, ktorý menovaného neprepustil z výkonu trestu odňatia slobody.

7. Ďalej súd prvého stupňa uviedol, že netvrdí, že by svedok Ing. H. C. mal ambíciu klamať v neprospech obžalovaného vo všetkých rozhodujúcich skutočnostiach súvisiacich s prejednávanou trestnou vecou, avšak zároveň nevylúčil, že vzhľadom na množstvo korupčných aktivít, ktoré mal mať spolu s obžalovaným, si na konkrétne okolnosti súvisiace s čiastkovými skutkami nepamätá a zároveň má sklony vyplňať pamäťovú medzeru domýšľaním skutočností, ktoré sa reálne nestali, čo súd prvého stupňa dedukoval z rozporuplných tvrdení tohto svedka počas jeho výpovede na hlavnom pojednávaní. Tvrdenia svedka Ing. H. C. tak ostali podľa súdu prvého stupňa jediným osamoteným dôkazom, ktorý nemá oporu v ďalších vykonaných dôkazoch, poukazujúc aj na výpoveď svedka JUDr. T., ktorý odmietol akúkoľvek intervenciu obžalovaného v trestnej veci odsúdeného M. F. a navyše rozhodoval v trojčlennom senáte, v dôsledku čoho potom podľa súdu prvého stupňa snaha o podplácanie jedného sudcu strácala zmysel. Súd prvého stupňa preto dospel k záveru, že obžalovaný nemal reálny dosah na ovplyvnenie záležitosti a intervenciou a ani podplácaním nepôsobil na konajúcich sudcov v danej trestnej veci a pre jej vybavenie nepodnikol nič, teda to, čo mal podľa svedka Ing. H. C. sľubovať, nemohol nijakým spôsobom splniť, ovplyvniť a vykonané dokazovanie vylúčilo, že by sa o to čo i len snažil.

8. Súd prvého stupňa ďalej uviedol, že z vykonaného dokazovania nevyplynulo nič, čo by nasvedčovalo skutočnej vôli obžalovaného svojím vplyvom pôsobiť na sudcu JUDr. T., či ďalších sudcov konajúcich v trestnej veci odsúdeného M. F., a teda zo žiadnej skutočnosti nie je možné zistiť, že by obžalovaný uskutočňoval svoj prísľub, ktorý mal dať podľa výpovede svedka Ing. H. C. a doplnil, že nemal dôkaz o tom, že by obžalovaný bezprostredne po rozhodnutí o zamietnutí sťažnosti odsúdeného M. F. o tom upovedomil svedka Ing. H. C. a absentuje tiež dôkaz o jeho prípadnej snahe získať aspoň časť zo sumy 10 tis. Eur, ktorá mala byť určená na úplatok. Ďalej súd prvého stupňa poznamenal, že hospitalizácia manželky obžalovaného bola implementovaná do skutkovej vety obžaloby, hoci pre obžalovaného nemohla predstavovať prekážku na dokončenie trestnej činnosti, pritom podľa obžaloby práve táto skutočnosť mala odvrátiť pozornosť obžalovaného od záležitosti súvisiacej s trestnou vecou odsúdeného M. F., hoci záver o tom nemá žiadnu oporu vo vykonanom dokazovaní.

9. Podľa súdu prvého stupňa, dôkaz výpoveďou svedka Ing. H. C. ostal osamotený a zároveň kvalitatívne vykazuje znaky vyvolávajúce závažné pochybnosti o dôveryhodnosti tohto svedka. Súd prvého stupňa uzavrel, že zistený skutkový stav nebol z hľadiska objektívnej i subjektívnej stránky spoľahlivo zistený a nemohol byť vyčerpávajúco bez rozumných pochybností hodnotený, a preto v súlade so zásadou in dubio pro reo vyhodnotil túto okolnosť na prospech obžalovaného a spod obžaloby ho oslobodil.

10. Po vyhlásení napadnutého rozsudku prokurátor podal odvolanie v neprospech obžalovaného, obžalovaný sa k opravenému prostriedku nevyjadril a napokon odvolanie nepodal.

11. Prokurátor svoje odvolanie odôvodnil podaním z 20. mája 2025, v ktorom k skutkovým okolnostiam uviedol, že obžalovaný 22. januára 2021 k žalovanému skutku vypovedal, že „tento sa nestal tak, ako je popísané v uznesení“ a zároveň doplnil, že „si jednoducho absolútne nepamätám, že by ma C. v súvislosti s tým F. vo vzťahu k podmiennečnému prepusteniu ... vôbec oslovil.“ Z uvedeného potom prokurátor vyvodil, že obžalovaný existenciu daného skutku žiadnym spôsobom nepoprel a zároveň to, že obžalovaný klame. Prokurátor zastával názor, že pokiaľ je pravdivý výrok, že si obžalovaný nepamätá, že by ho v trestnej veci odsúdeného F. mal osloviť svedok Ing. H. C., potom podľa prokurátora nemôže platiť výrok obžalovaného o tom, že sa skutok nestal tak, ako je uvedený v uznesení o vznesení obvinenia, ak si obžalovaný na skutkové okolnosti nepamätá a naopak.

12. Podľa prokurátora svedok Ing. H. C. počas celého konania vypovedal zhodne v tom smere, že obžalovaného na základe žiadosti svedka W. V. oslovil ohľadom poskytnutia pomoci v trestnej veci podmiennečného prepustenia odsúdeného M. F. z výkonu trestu odňatia slobody v sťažnostnom konaní prebiehajúcom na Krajskom súde v Žiline s tým, že má na túto vec 10 tis. Eur, pričom obžalovaný mu prisľúbil, že sa na to pozrie, ale nakoniec sa to nepodarilo, lebo nezastihol sudcu JUDr. T., keďže obžalovaný mal manželku v nemocnici. Vo vzťahu k rozporom vo výpovediach svedka Ing. H. C. prokurátor uviedol, že k nim došlo vzhľadom na odstup času a zároveň v kontexte toho, že menovaný

svedok s obžalovaným riešil úplatnú intervenciu vo viacerých prípadoch, čo podľa prokurátora potvrdzuje vierohodnosť a pravdivosť výpovede tohto svedka, pričom by bolo podozrivé, ak by svedok bez zaváhania „odrecitoval“ skutkové okolnosti s presnosťou do najmenších detailov. Prokurátor nesúhlasil so záverom súdu prvého stupňa o kontaminácii výpovede menovaného svedka vzťahom zaujatosti k obžalovanému a naopak zastával názor, že nebola zistená a preukázaná žiadna relevantná okolnosť, ktorá by v rozumnej rovine nasvedčovala tomu, že tento svedok z nenávisti k obžalovanému vypovedal účelovo v jeho neprospech a doplnil, že ak by mal tento svedok nepriateľský postoj voči obžalovanému, nemal najmenší dôvod, aby vypovedal o tej časti trestnej činnosti, zo spáchania ktorej bol v konečnom dôsledku odsúdený spolu so svedkom W. V. len on. Prokurátor ďalej uviedol, že skutočnosť, že manželka obžalovaného nebola hospitalizovaná medzi rozhodnutím súdov prvého a druhého stupňa v trestnej veci odsúdeného M. F. nesvedčí o tom, či si obžalovaný dal sľúbiť úplatok, ale dokresľuje to, že svedok Ing. H. C. vypovedá pravdivo, keď uvádza túto skutočnosť, ktorú mu oznámil obžalovaný ako dôvod, prečo v danej veci neoslovil zákonného sudcu. Prokurátor ďalej uviedol, že uvedené svedok Ing. H. C. oznámil svedkovi W. V., pričom neexistuje žiaden dôkaz o tom, že by si tieto skutočnosti svedok Ing. H. C. vymyslel preto, aby svedka W. V. oklamal.

13. Prokurátor ďalej zastával názor, že pravdivosť výpovede svedka Ing. H. C. je potvrdená aj výpoveďou svedka W. V., ktorý uvádzal rovnaké skutočnosti ohľadom vybavovania danej trestnej veci, ako aj dôvodu, pre ktorý sa vec nepodarilo vybaviť. Skutočnosti uvádzané svedkom Ing. H. C. sú podľa prokurátora potvrdzované ďalšími dôkazmi, a to výpoveďou svedka JUDr. V. T., potvrdením o hospitalizácii a práceneschopnosti manželky obžalovaného, ako aj súdnymi rozhodnutiami vo veci odsúdeného M. F., k čomu pristupuje aj to, že svedkovia Ing. H. C. a W. V. vypovedali aj o skutku (pozn. trestná vec Q. K.), kde obžalovaný kategoricky odmietol požiadavku úplatnej intervencie. K prerušeniu trestného stíhania svedka Ing. H. C. za korupčnú trestnú činnosť prokurátor uviedol, že predmetné trestné stíhanie sa netýka zrkadlového skutku vo vzťahu k žalovanej trestnej činnosti obžalovaného, keďže svedkovia Ing. H. C. a W. V. boli za zrkadlovú trestnú činnosť právoplatne uznaní vinnými rozsudkom súdu prvého stupňa zo 4. decembra 2020, sp. zn. PK-2T 26/2020. Prokurátor preto navrhol opätovne nariadiť výsluch svedka Ing. H. C., aby sa tento mohol podrobne vyjadriť k okolnostiam, či má v dôsledku prerušeného trestného stíhania osobný záujem na výsledku aktuálne prejednávanej trestnej veci.

14. Prokurátor nesúhlasil s právnym názorom súdu prvého stupňa, že obžalovaný nemal reálny dosah na ovplyvnenie trestnej veci odsúdeného M. F. na Krajskom súde v Žiline, pretože právoplatný odsudzujúci rozsudok obžalovaného potvrdzuje opak, keďže obžalovaný bol osobou, ktorá podľa požiadaviek svedka Ing. H. C. intervenovala u sudcov v rôznych trestných veciach za nenáležitú finančnú odplatu, resp. aj sám konal a rozhodoval na základe úplatnej intervencie. Prokurátor zdôraznil, že obžalovaný a aj svedok JUDr. V. T. boli v rozhodnom čase sudcami Krajského súdu v Žiline, teda išlo o kolegov pôsobiacich na rovnakom úseku, ktorí spolu bežne prichádzali do kontaktu, teda ich vzťah umožňoval obžalovanému svojím vplyvom pôsobiť na kolegu v danej trestnej veci. Prokurátor doplnil, že pojem vplyv použitý v skutkovej podstate prečinu nepriamej korupcie je potrebné hodnotiť a posudzovať tak, že ide o možnosť osoby prijímateľa úplatku osloviť druhú osobu, ktorú pozná priamo alebo sprostredkovane, ktorá na základe takéhoto oslovenia môže, aj keď nemusí, objektívne zvážiť vyslovenú požiadavku a prípadne jej aj vyhovieť. Prokurátor ďalej nesúhlasil ani s názorom súdu prvého stupňa, podľa ktorého prípadná intervencia nemohla byť úspešná z dôvodu, že Krajský súd v Žiline rozhodoval v trojčlenom senáte, pretože snaha o podplácanie jedného zo sudcov rozhodujúcich v senáte je prostriedkom, ako možno aj cez jednu osobu vplývať na celkový výsledok rozhodovacej činnosti, keďže aj táto jedna osoba sa v konečnom dôsledku spolupodieľa na výsledku rozhodovacej činnosti v procese hodnotenia dôkazov.

15. Prokurátor ďalej uviedol, že skutočnosť, či obžalovaný oslovil alebo neoslovil svojho kolegu nie je rozhodujúca a určujúca z hľadiska posúdenia trestnosti žalovaného konania, pretože uskutočnenie prísľubu za sľúbenú finančnú odplatu osloviť zákonného sudcu ohľadom spôsobu rozhodnutia vo veci nie je podmienkou trestnosti a rovnako nie je určujúce, či sa informácia o dôvode neuplatnenia vplyvu na zákonného sudcu zakladala na pravde, alebo bola len výhovorkou, prečo nedošlo k uplatneniu vplyvu, ale rozhodujúce je to, či obžalovaný v čase prijatia sľubu za finančnú odplatu pôsobiť na zákonného

sudcu mal úmysel tento svoj vplyv uplatniť alebo nie, pretože v opačnom prípade by išlo o podvodné konanie. Rovnako tak podľa prokurátora nie je rozhodujúce, či mal obžalovaný následne snahu získať aspoň časť finančných prostriedkov od svedka Ing. H. C., keďže ani táto skutočnosť nie je znakom trestnosti činu.

16. Prokurátor preto navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 321 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku napadnutý rozsudok zrušil a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol.

17. K odôvodneniu odvolania prokurátora sa obžalovaný vyjadril podaním z 27. mája 2025, ktoré bolo súdu prvého stupňa doručené 2. júna 2025. Obžalovaný v ňom zdôraznil, že sa nikdy s nikým nerozprával o podmienkach prepustení žiadneho odsúdeného, teda ani M. F.. Obžalovaný ďalej poukázal na priebeh jeho trestného stíhania v tejto veci, kedy prokurátor jeho trestné stíhanie po zmene skutku a právnej kvalifikácie podľa § 215 ods. 2 písm. a) Trestného poriadku zastavil, pričom vec sa dostala do štádia konania pred súdom na podklade jeho vyhlásenia podľa § 215 ods. 7 Trestného poriadku (pozn. obžalovaný včas vyhlásil, že na prejednaní veci trvá).

18. Obžalovaný ďalej poukázal na časové údaje vyplývajúce zo zberného spisu Krajského súdu v Žiline vedeného pod sp. zn. 3 Tos 70/2015, ktoré podľa jeho názoru vylučujú tvrdenia o práceneschopnosti a hospitalizácii jeho manželky v rozhodnom období a doplnil, že nikdy nemohol spomínať meno konkrétneho sudcu pred tým, ako bol predmetný zberný spis vytvorený a vec konkrétneho odsúdeného zaevidovaná náhodným výberom pre konkrétny senát. Obžalovaný vyslovil názor, že dôvody odvolania prokurátora sú len domnienkami a hypotézami a v tejto súvislosti poukázal na odôvodnenie rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 4. júla 2022, sp. zn. 1 Tdo 6/2021.

19. Vo vzťahu k návrhu prokurátora na opätovné vypočutie svedka Ing. H. C. obžalovaný upozornil, že výsluch tohto svedka navrhol prokurátor už v obžalobe a svedok bol vypočutý na hlavnom pojednávaní konanom 20. marca 2025, teda prokurátor mal možnosť tohto svedka vypočuť aj na okolnosti, na ktoré ho navrhuje vypočuť opätovne. Zároveň uviedol, že prokurátor na výzvu súdu prvého stupňa opakovane prehlásil, že nemá návrhy na doplnenie dokazovania, z čoho potom vyvodil, že prokurátor sa vzdal ďalšej procesnej aktivity vo vzťahu k výsluchu svedkov a zdôraznil, že svedok Ing. H. C. tvrdil, že mu žiadne benefity poskytnuté neboli napriek tomu, že prokurátor benefity poskytnuté tomuto svedkovi súdu prvého stupňa predložil, pričom popretie benefítov menovaným svedkom prokurátor na hlavnom pojednávaní prešiel mlčaním.

20. Vo vzťahu k úvahám prokurátora o možnosti ovplyvňovania jedného zo sudcov sťažnostného senátu Krajského súdu v Žiline obžalovaný uviedol, že ide o hypotézy a domnienky bez reálneho základu a odvodzovanie existencie vplyvu na iného sudcu len z dôvodu, že sudcovia pôsobia na jednom súde, obžalovaný považuje za vylúčené. Obžalovaný doplnil, že nikdy nemal žiaden vplyv na sudcu JUDr. V. T. a nikdy neuvažoval, aby u neho intervenoval v akejkoľvek trestnej veci a poukázal na výpoveď menovaného sudcu, ktorý potvrdil, že s obžalovaným mali bežný, štandardný pracovný vzťah, ktorý sa ničím zvláštnym nevyznačoval.

21. Obžalovaný na viacerých miestach vyjadrenia poukazoval na rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako aj ústavných súdov Českej republiky a Slovenskej republiky, a to v otázkach hodnotenia výpovede spolupracujúcej osoby, ďalej v otázkach existencie jediného dôkazu, zásady in dubio pro reo, ako aj k prečinu nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 1 Trestného zákona a navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolanie prokurátora podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

22. Spis súdu prvého stupňa bol predložený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej ako „najvyšší súd“ alebo „odvolací súd“) ako odvolaciemu súdu na rozhodnutie o odvolaní prokurátora Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky 4. júna 2025.

23. Po preskúmaní predloženého spisového materiálu najvyšší súd zistil, že odvolanie proti napadnutému rozsudku bolo podané oprávnenou osobou [§ 307 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku] a zároveň v lehote na podanie odvolania (§ 309 ods. 1 Trestného poriadku), pričom nezistil dôvod na zamietnutie podaného odvolania podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku a ani dôvod na zrušenie napadnutého rozsudku z dôvodov uvedených v § 316 ods. 3 Trestného poriadku.

24. Po preskúmaní podaného odvolania, ako aj pripojeného spisového materiálu a po vykonaní verejného zasadnutia, najvyšší súd dospel k záveru, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné a je potrebné ho podľa § 319 Trestného poriadku zamietnuť.

25. Z obsahu odôvodnenia odvolania prokurátora v podstate vyplýva, že tento sa domáha iného hodnotenia vykonaného dokazovania, a to tak iného hodnotenia výpovedí obžalovaného, ako aj iného hodnotenia výpovede svedka Ing. H. C..

26. Z ústavného princípu nezávislosti súdov (čl. 141 Ústavy Slovenskej republiky) vyplýva zásada voľného hodnotenia dôkazov upravená v § 2 ods. 12 Trestného poriadku, podľa ktorého Orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom, ako aj dôkazy prípustné podľa § 119 ods. 5 podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

27. Všeobecné súdy v každej fáze konania zvažujú, ktoré dôkazy je potrebné vykonať a či je potrebné, prípadne v akej miere, doplniť dôkazný stav, pričom posudzujú aj dôvodnosť návrhu na doplnenie dokazovania. Zásada voľného hodnotenia dôkazov znamená, že zákon nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti a váhu jednotlivých dôkazov. Ich význam sa vyjaví až pri konečnom zhodnotení dôkazného materiálu, pri ktorom však nemôže konajúci súd postupovať svojvoľne. Jeho vnútorné presvedčenie o správnosti určitej okolnosti musí byť založené na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne. Vnútorné presvedčenie sudcu tak musí byť odôvodnené objektívnymi skutočnosťami, ktoré súd zistí, a musí byť ich logickým dôsledkom. Pokiaľ všeobecné súdy pri svojom rozhodovaní stanovené zásady pre hodnotenie dôkazov rešpektujú, nemá ústavný súd právomoc „hodnotiť“ hodnotenie dôkazov nimi vykonaných (pozri uznesenie Ústavného súdu Českej republiky č. k. I. ÚS 2485/16 z 29. novembra 2016). Zásadu voľného hodnotenia dôkazov je potrebné štruktúrovať do konkrétnych komponentov a kritérií. Jedným z nich, patriacim ku kľúčovým kritériám, je transparentnosť rozhodovania, teda nutnosť dôkazný postup popísať a logicky a vecne presvedčivým spôsobom odôvodniť (nález Ústavného súdu Českej republiky č. k. III. ÚS 464/99 z 13. júla 2000). Uvedenú požiadavku zákonodarca vtlačil do sústavy nárokov kladených na odôvodnenie rozsudku (§ 168 Trestného poriadku). Zvlášť prípady, kde si vykonané dôkazy vzájomne odporujú, kladú na konajúci súd zvýšené nároky, a to v súvislosti s vyvodzovaním záverov o tom, ktoré skutočnosti má súd za preukázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa riadil pri hodnotení vykonaných dôkazov (uznesenie Ústavného súdu SR z 26. apríla 2023, sp. zn. II. ÚS 198/2023).

28. Prokurátor vo svojom odvolaní citoval z výpovede obžalovaného z 22. januára 2021, kde mal obžalovaný k žalovanému skutku okrem iného vypovedať, že „tento sa nestal tak, ako je popísané v uznesení“ a zároveň doplniť, že „si jednoducho absolútne nepamätám, že by ma C. v súvislosti s tým F. vo vzťahu k podmienenému prepusteniu ... vôbec oslovil.“, z čoho prokurátor vyvodil, že obžalovaný existenciu daného skutku žiadnym spôsobom nepoprel a zároveň to, že obžalovaný klame. Prokurátor tiež upozornil, že pokiaľ je pravdivý prvý výrok obžalovaného, potom nemôže byť pravdivý jeho druhý výrok a naopak.

29. Odvolací súd zastáva názor, že citované časti výpovede obžalovaného nie je možné vyložiť spôsobom, akým to urobil prokurátor, teda že pokiaľ obžalovaný uviedol, že sa skutok nestal tak, ako je uvedené v uznesení o vznesení obvinenia, potom sa musel stať, teda že obžalovaný klame, pokiaľ popiera jeho spáchanie, nehovoriac o tom, že je možný napr. aj taký výklad citovaných vyjadrení

obžalovaného, podľa ktorého sa stíhaný skutok nestal tak, ako je opísaný v uznesení o vznesení obvinenia, t. j. k rozhodovaniu o podmienечnom prepustení z výkonu trestu menovaného odsúdeného skutočne došlo, avšak bez toho, aby svedok Ing. H. C. v tejto súvislosti obžalovaného oslovil a zároveň bez toho, aby obžalovaný menovanému svedkovi čokoľvek sľuboval.

30. Odvolací súd zároveň poukazuje na tretí odsek na strane 13 zápisnice o výsluchu obžalovaného z 22. januára 2021 (pozn. prečítaná na návrh prokurátora na hlavnom pojednávaní konanom 20. marca 2025), kde sa obžalovaný vyjadroval ku skutkom v bode I pod písm. a) a g) uznesenia o vznesení obvinenia (teda ku dvom skutkom) a kde obžalovaný uviedol, že tieto „...sa nestali tak ako je popísané v uznesení“ a pokračoval slovami „Sám C. vo svojej výpovedi potvrdil, že v prípade K. som ho kategoricky odmietol a v prípade F. k podmienечnému prepusteniu vo svojej výpovedi uviedol, že to nebolo tak ako je napísané v uznesení, že na to upozornil aj vyšetrovateľa a bez nejakého vysvetľovania povedal, že je to aj tak jedno. Pre mňa to ale nie je jedno, pretože si jednoducho absolútne nepamätám, že by ma C. v súvislosti s tým F. vo vzťahu k podmienечnému prepusteniu alebo v prípade K. vôbec oslovil.“ Obvinený ďalej uviedol, že „Chcem zdôrazniť, že som sa popriznával s veľkým utrpením k jednotlivým skutkom a myslím si, že by mi neublížilo keby som s priznal aj k týmto dvom. Už by to bolo asi príliš za hranicou.“

31. Odvolací súd zastáva názor, že z citovanej časti výpovede obžalovaného z 22. januára 2021 nie je možné vyvodíť taký záver, že obžalovaný v podstate potvrdil, že sa stíhaný skutok stal tak, ako je opísaný v obžalobe. Naopak z celého kontextu citovanej výpovede obžalovaného je zrejmé, že sa obžalovaný na to, že by ho mal svedok Ing. H. C. v súvislosti s podmienечným prepustením odsúdeného M. F. osloviť nepamätá a pokiaľ použil spojenie „nestal sa tak, ako ju uvedené v uznesení“, toto jeho vyjadrenie nadväzovalo na výpoveď svedka Ing. H. C., ktorý mal tiež vypovedať, že „to nebolo tak, ako je to napísané v uznesení“. Potvrdením správnosti tohto záveru je aj vyjadrenie obžalovaného, ktorý sa vo výsluchu z 22. januára 2021 priznal k viacerým skutkom a od počiatku spáchanie stíhaného skutku popieral. Odvolací súd už len dodáva, že ak by sa aj pripustil taký výklad vyjadrenia obžalovaného, že skutok sa síce stal, ale inak, ako je opísaný v uznesení o vznesení obvinenia, resp. v obžalobe, potom je to prokurátor, kto má v konaní pred súdom dokazovať, ako konkrétne k jeho spáchaní došlo a akú úlohu pri jeho spáchaní zohrával obžalovaný a pokiaľ sa tak nestane, nemôže automaticky platiť, že k spáchaní skutku došlo tak, ako to uviedol vyšetrovateľ v uznesení o vznesení obvinenia, resp. prokurátor v obžalobe.

32. Odvolací súd ďalej uvádza, že sa nestotožňuje s námietkami prokurátora k hodnoteniu výpovede svedka Ing. H. C. súdom prvého stupňa. S prokurátorom možno súhlasiť v tom, že menovaný svedok počas konania vypovedal v zásade zhodne o tom, že mal obžalovaného na základe žiadosti svedka W. V. osloviť ohľadom poskytnutia pomoci v trestnej veci odsúdeného M. F. s tým, že má na túto vec 10 tis. Eur, pričom obžalovaný mu mal prisľúbiť, že sa na to pozrie. Súd prvého stupňa sa však zameral nielen na podstatu výpovede menovaného svedka, ale v rámci posudzovania vierohodnosti jeho výpovede poukázal aj na konkrétne vyjadrenia, ktoré jeho výpovede sprevádzali (pozn. druhý odsek na str. 10 napadnutého rozsudku).

33. Súd prvého stupňa ďalej správne poukázal na to, že svedok W. V. pri výsluchu 6. októbra 2020 (pozn. zápisnica o jeho výpovedi z uvedeného dňa bola prečítaná na hlavnom pojednávaní konanom 1. apríla 2025) nereprodukoval informácie, ktoré mal dostať od svedka Ing. H. C. v zhode s posledne menovaným svedkom a poukázal na konkrétne informácie, ktoré mal mať svedok W. V. od svedka Ing. H. C., ktorý sa však o takých skutočnostiach pred súdom prvého stupňa nezmienil.

34. Odvolací súd ďalej uvádza, že s argumentáciou prokurátora v tom zmysle, že výpoveď svedka W. V. potvrdzuje pravdivosť výpovede svedka Ing. H. C., by sa mohol stotožniť len v tom smere, ak by svedok W. V. potvrdil výpoveď svedka Ing. H. C. v tej časti, v ktorej vypovedal svedok Ing. H. C. o tom, čo mal povedať svedkovi W. V., nie však už v tom, že by výpoveď svedka W. V. mala potvrdzovať pravdivosť výpovede svedka Ing. H. C. aj o obsahu jeho rozhovoru s obžalovaným, ak k nemu vôbec došlo, pretože pri takom rozhovore okrem svedka Ing. H. C. a obžalovaného, nemal byť

prítomný nikto iný.

35. V žiadnom prípade pravdivosť výpovede svedka Ing. H. C. k trestnoprávne relevantným skutkovým okolnostiam (t. j. že si obžalovaný nechal sľúbiť úplatok za to, že bude pôsobiť na výkon právomoci sudcu Krajského súdu v Žiline v trestnej veci odsúdeného M. F.) nemôže potvrdzovať výpoveď svedka JUDr. V. T., ktorý nebol pri údajnom rozhovore medzi svedkom Ing. H. C. a obžalovaným a pravdivosť výpovede svedka Ing. H. C. nepotvrdzujú ani potvrdenie o hospitalizácii manželky obžalovaného a ani súdne rozhodnutia v trestnej veci odsúdeného M. F., keďže ani tieto objektívne nemôžu potvrdiť existenciu údajného rozhovoru medzi menovaným svedkom a obžalovaným, v rámci ktorého malo dôjsť k naplneniu znakov skutkovej podstaty stíhaného prečinu.

36. Pokiaľ ide o návrh prokurátora na opätovné vypočutie svedka Ing. H. C. za tým účelom, aby sa tento mohol podrobne vyjadriť k okolnostiam, či má v dôsledku prerušeného trestného stíhania osobný záujem na výsledku aktuálne prejednávanej trestnej veci, odvolací súd v zhode s obžalovaným tento návrh vyhodnotil ako nedôvodný, hoci z iných dôvodov, než ktorými argumentoval obžalovaný.

37. Obžalovaný v súvislosti s návrhom prokurátora na opätovné vypočutie svedka Ing. H. C. poukazoval na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 14. januára 2014, sp. zn. 2 Tdo 1/2014, uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (R 116/2014), ktoré rozhodnutie sa ale týkalo inej otázky. V predmetnej veci totiž obhajoba namietala, že nevykonaním ňou navrhovaných dôkazov malo dôjsť k naplneniu dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (pozn. zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu), pričom Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací na predmetnú námietku odpovedal tak, že vyhlásenie procesnej strany o tom, že nemá návrhy na doplnenie dokazovania v tejto záverečnej fáze konania pred rozhodnutím vo veci samej, kedy naposledy možno uplatniť návrhy na doplnenie dokazovania, je záverečným prejavom tejto procesnej strany o disponovaní s návrhmi na doplnenie dokazovania a v prípade predtým uplatnených návrhov na doplnenie dokazovania jednoznačným prejavom, že na pôvodných návrhoch na doplnenie dokazovania procesná strana netrvá a teda, že ich berie späť.

38. V prejednávanej veci však ide o inú situáciu, pretože prokurátor v odvolaní nenamietal, že by súd prvého stupňa nevykonal výsluch svedka Ing. H. C., ale navrhoval jeho opätovný výsluch v reakcii na závery, ku ktorým dospel súd prvého stupňa vo svojom rozsudku.

39. K návrhu prokurátora odvolací súd vo všeobecnosti uvádza, že Trestný poriadok nevyklučuje opätovný výsluch svedka, ktorý už na hlavnom pojednávaní vypočutý bol, pričom potreba opätovného výsluchu svedka v niektorých prípadoch môže byť vhodná, či niekedy aj nevyhnutná.

40. Odhliadnuc od uvedeného ale odvolací súd uvádza, že odpoveď na otázku vierohodnosti svedka Ing. H. C., ktorá je podľa súdu prvého stupňa spochybnená aj tým, že záujem tohto svedka na výsledku trestného konania uznaním viny obžalovaného nie je možné jednoznačne vylúčiť, pričom výpoveď menovaného svedka je podľa súdu prvého stupňa kontaminovaná jeho zaujatosťou vo vzťahu k osobe obžalovaného, musia dať konajúce súdy a nie tento svedok. Práve z tohto dôvodu preto odvolací súd návrhu prokurátora na doplnenie dokazovania opätovným výsluchom svedka Ing. H. C. nevyhovel, pričom formálne predmetný návrh na doplnenie dokazovania neodmietol, ale reagoval na neho len v odôvodnení tohto uznesenia. (R 43/2018).

41. V nadväznosti na záver uvedený v bode 40 tohto uznesenia, odvolací súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku, z ktorého vyplýva, že súd prvého stupňa prokurátorovi i obžalovanému takú odpoveď dal, keď sa zaoberal aj skutočnosťami, ktoré boli v prospech vierohodnosti výpovede svedka Ing. H. C. (pozn. príslušné rozsudky potvrdzujúce korupčné prostredie na Krajskom súde v Žiline, ako aj rozsudok, ktorým bol menovaný svedok uznaný vinným zo spáchania tzv. zrkadlového skutku), ako aj skutočnosťami v neprospech jeho vierohodnosti (benefity poskytnuté menovanému svedkovi, výčitka smerom k obžalovanému, celkové vyznenie výsluchu tohto svedka), pričom nedospel k presvedčivému

záveru, že záujem tohto svedka na výsledku trestného stíhania obžalovaného možno jednoznačne vylúčiť, s čím sa stotožňuje aj odvolací súd.

42. Na tomto mieste odvolací súd k námietke prokurátora, že prerušenie trestného stíhania svedka Ing. H. C. za korupčnú trestnú činnosť sa netýka zrkadlového skutku vo vzťahu k žalovanej trestnej činnosti obžalovaného uvádza, že z uznesenia vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry, odboru Stred z 27. júla 2022, sp. zn. PPZ-187/NKA-ST2-2020 skutočne vyplýva, že prerušenie trestného stíhania sa tzv. zrkadlového skutku netýka (pozn. svedok Ing. H. C. bol zo spáchania tzv. zrkadlového skutku k žalovanej trestnej činnosti uznaný vinným rozsudkom Špecializovaného trestného súdu zo 4. decembra 2020, sp. zn. PK - 2 T 26/2020), avšak z jeho obsahu je zrejmé, že sa týka iných zrkadlových skutkov, na ktorých účasť mal mať aj obžalovaný, ktorý bol z ich spáchania uznaný vinným rozsudkom Špecializovaného trestného súdu z 3. marca 2021, sp. zn. 13 T 2/2021. Z odôvodnenia predmetného uznesenia ďalej vyplýva aj to, že svedok Ing. H. C. mal podrobne opísať spôsob, ako malo dochádzať ku korupčnej trestnej činnosti na Okresnom súde Žilina a Krajskom súde v Žiline a objasniť nielen ním páchanú trestnú činnosť, ale mal sa pričiniť aj o objasnenie trestnej činnosti aj iných spoluobvinených, medzi inými aj obžalovaného. Na základe uvedeného potom nemožno vylúčiť možnú snahu svedka Ing. H. C. vypovedať v prejednávanej veci tak, aby bol obžalovaný uznaný vinným zo spáchania stíhaného skutku.

43. Odvolací súd ďalej uvádza, že ak súd prvého stupňa postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku a tieto hodnotil na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, odvolací súd nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu vadu v zmysle uvedeného ustanovenia (R 53/1992).

44. Poukazujúc na odôvodnenie napadnutého rozsudku odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa postupoval pri hodnotení vierohodnosti výpovede svedka Ing. H. C. dôsledne podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku a jeho skutkové závery, medzi ktoré patrí aj otázka hodnotenia vykonaného dokazovania, teda aj otázka hodnotenia vierohodnosti výpovede dotknutého svedka, sú riadne a najmä logicky odôvodnené. Odvolací súd preto nemôže také závery súdu prvého stupňa prehodnocovať len preto, že s nimi prokurátor nesúhlasí.

45. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že výpoveď svedka Ing. H. C. ostala v konaní osamotená a navyše vierohodnosť tejto výpovede bola narušená. Za týchto okolností preto súd prvého stupňa správne uzavrel, že aj po vykonaní všetkých dostupných dôkazov ostali v otázke, či vôbec došlo k spáchaniu stíhaného skutku dôvodné a rozumné pochybnosti, a preto v súlade so zásadou in dubio pro reo, podľa ktorej ak pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o dokazovanej skutočnosti, trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu, a to v rozsahu nevyhnutnom na objektívne, stavu veci a zákonu zodpovedajúce spravodlivé rozhodnutie (R 28/1998), obžalovaného spod obžaloby prokurátora podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku oslobodil.

46. Pretože odvolací súd zistil, že odvolanie prokurátora Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky nie je dôvodné, týmto uznesením ho podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

47. Toto uznesenie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.